

Ας είναι έτσι. Το ταξίδι μπορεί να είναι μία τάση φυγής αλλά δεν μπορεί να είναι μόνο αυτό. Μπορεί να είναι και φιγούρα αλλά δεν μπορεί να μένει εκεί. Γιατί αργά ή γρήγορα θα γίνει καθρέφτης, θα σε φτύσει και θα σε πετάξει από πάνω του. Το ταξίδι οφείλει να είναι μία έκφραση της ανάγκης σου για τους άλλους. Γιατί αλλιώς το μόνο που υπάρχει είναι το κενό. Το αίσθημα του ταξιδιού είναι αυτό που με ωθεί να φύγω για να επιστρέψω δυνατότερος, να μοιραστώ, να κάνω και να γίνω περισσότερα

- Μα αυτή είναι η ουσία του: Να επιθυμήσεις ένα άλλο μέρος, να φύγεις και να φτάσεις ξανά στο μέρος με το οποίο έχεις δεθεί. Αυτό δεν θα το ήθελες ούτε κανένα άλλο μέρος στον κόσμο, αλλά έτσι κι αλλιώς? από εκεί δεν θα ήσουν υποχρεωμένος να αναχωρήσεις, γιατί θα βρισκόσουν στο πουθενά. Και είσαι επίσης στο πουθενά αν αυτό είναι το μόνο μέρος που έχεις.

Με πλάγια από το βιβλίο
του Mesa Selimovic
“Death and the Dervish”

We do not know when the revolution will triumph.
But we know that the revolution is with us.
And there is no doubt that if the revolution is crushed,
it will be crushed because on this occasion we have been
defeated
And never because we have found it useful to compromise.
We will have on events, the kind of influence which will reflect
our numerical strength, our energy, our intelligence and our
intransigence.
Even if we are defeated, we will have performed a worthy task
for human progress is measured by the persistence and
regeneration
selflessness and the willingness to see beyond the limits of our
own time.
And if today we fall without compromising,
we can be sure of victory tomorrow.

Simple Men

Νοιώθεις ποτέ έτοιμος, πραγματικά να χάσεις τον έλεγχο;

ΤΟ ΕΡΓΑΛΕΙΟ No5 (

[Http://www.vrahokipos.net/subs/ergaleio](http://www.vrahokipos.net/subs/ergaleio)

Θα μπορούσα να' μουν δεμένος σ' ένα καρυδότσουφλο και να νομίζω πως είμαι βασιλιάς σε χώρο απέραντο
[φτάνει να μην είχα κακά όνειρα]
- Αμλετ

- Άμλετ

**See the morning sun,
on the hillside,
not living good,
travel wide**

-Bob Marley-

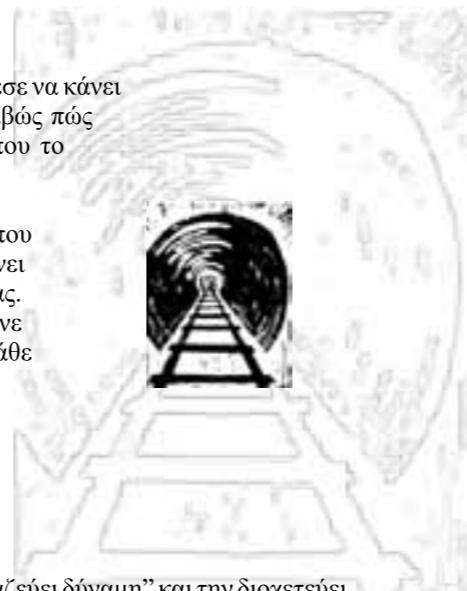

Τι ήταν Το Εργαλείο;

Μία φόρα και ένα καιρό γεννήθηκε το Εργαλείο. Το Εργαλείο ήταν φτιαγμένο από χαρτί και του άρεσε να κάνει βόλτες ανάμεσα σε κόσμο. Ή τουλάχιστον του άρεσε να νομίζει ότι το κάνει. Δεν θυμάται ακριβώς πώς άρχισε να υπάρχει. Αυτό που μπορεί να ανακαλέσει είναι το σκοτάδι και ένα δυνατό αεράκι που το έσπρωχνε να περάσει κάτω από τα περιβάλλοντα τείχη.

Το Εργαλείο ήθελε όταν μεγαλώσει να γίνει κάτι πολύ σημαντικό: ο πρόλογος για ένα βιβλιαράκι που θα είχε μέσα του όλες τις σημαντικές στιγμές ωραίες και άσχημες- μίας ολόκληρης ζωής. Να γίνει δηλαδή ένα προσωπικό εργαλείο για την υπεράσπιση της μνήμης και την κατασκεύη της ευτυχίας. Κάτι που από μόνο του θα ήταν αρκετό. Όμως πολύ γρήγορα ανακάλυψε ότι ο πρόλογος που θα ένωνε όλες αυτές τις στιγμές δεν είναι κάτι που μπορεί να τελειώσει εύκολα αλλά ότι εξελίσσεται με κάθε δευτερόλεπτο που περνά. Και έτσι αποφάσισε να μεγαλώσει και να βγει προς τα έξω.

Στην πρώτη του έξοδο έγινε ένα ανθρωπάκι που χάνεται σε ένα τρένο.

Στη δεύτερη μία γυναίκα που χορεύοντας «μαζεύει δύναμη» και την διοχετεύει.

Στην τρίτη έγινε «ασύνδετες προσπάθειες αποστασιοποίησης και επικοινωνίας», ένα ανθρωπάκι που κάνει κύκλους, εμφανίζεται σε ένα πλανήτη, χορεύει, χάνεται και ξαναεμφανίζεται.

Τώρα παίρνει την μορφή ενός παππού.

Ο παππούς αυτός είναι πολύ συμπαθητικός, σχεδόν αστείος με αυτά τα κουμπωτά μάτια του που σε κοιτάζουν απορημένα. Λες και δεν καταλαβαίνει πώς μπορεί να υπάρχει τόσο άγχος, φόβοι και ανασφάλειες στο κόσμο. Σαν να μην τον βαραίνουν τα χρόνια που έχει στην πλάτη του. Ανάλαφρος και σεβαστός. Μια φιγούρα αρκετά ελεύθερη, δεν νομίζεται; Ίσως για αυτόν ο θάνατος αποτελεί ένα ακόμη σημείο που θέτει το στοίχημα της ελευθερίας και ότι για αυτό το τέλος έχει σημασία σε όλα τα πράγματα. Το Εργαλείο θέλει να έχει ένα ωραίο τέλος γιατί έχει ανάγκη να αλλάξει μορφή.

Έτσι λοιπόν. Τι πέτυχε τελικά το εργαλείο; Ας μιλήσουμε λίγο για το τι ήθελε να πετύχει. Θα έλεγε κανείς ότι αυτό που έκανε βασικά ήταν να σκέφτεται. Βασικά αυτό. Για το πώς θα καταφέρει να μιλήσει για την ζωή του, για την ζωή άλλων ανθρώπων, τις συνέδεσις στις οποίες μπορούμε να ελπίζουμε και τις ρήξεις που οφείλουμε να πραγματώσουμε. Αυτό που ήθελε να γίνει είναι αυτό:

Το σύμβολο ενός συναισθήματος από αυτά που θέλουν να αγκαλιάσουν ολόκληρο τον κόσμο. Ένα ουσιαστικό μέσω επικοινωνίας με τους πιο αγαπημένους ανθρώπους που δεν βρίσκονται δίπλα του. Ένα εργαλείο ενάντια στην προσωπική και κοινωνική σιωπή που θέλει να μιλήσει για το ζήτημα της επαναστατικής αλλαγής.

Το Εργαλείο φαντάστηκε ένα δικό του τρόπο για το κάνει αυτό. Σκέφτηκε ότι αν καταφέρει να είναι αληθινά και ειλικρινά ο εαυτός του σε αυτό που βγάζει προς τα έξω θα καταφέρει τελικά να πλησιάσει μερικούς ανθρώπους που θα αναγνωρίσουν σε αυτό ένα κομμάτι του δικού τους εαυτού. Έτσι θα μπορέσει να ανοίξει μία συζήτηση. Και ίσως στην πορεία να συναντήσει και άλλα εργαλεία. Ένας σπόρος που μπορεί να ριζώσει και να ξεριζωθεί σε χήλια μέρη χήλιες φορές. Το Εργαλείο ήθελε να είναι διάφανο. Αυτό που βλέπεις είναι αυτό που παίρνεις. Στην πορεία όμως ανακάλυψε ότι τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι. Είναι ωραίο να αφήνεσαι στις αντιφάσεις σου και να αντιμετωπίζεις με ευθύτητα τα λάθη που έρχονται αφού η ίδια η ομορφιά βρίσκεται στον ανταγωνισμό των αντιθέτων.

Επιπλέον και πιο σημαντικό, το Εργαλείο δεν κατάφερε να ανακαλύψει την άγνωστη αυτή ουσία που κάνει τους ανθρώπους να επικοινωνούν και να ανοίγουν μέσα από αυτή την διαδικασία καινούργια πεδία ο ένας για τον άλλον.

Δεν μπόρεσε να την βρει ίσως γιατί αποδείχτηκε ότι ήταν περισσότερο μοναχικό από ότι θα ήθελε. Σαν ένα από αυτά τα πράγματα που έχεις την αίσθηση ότι το κάνεις για κάποιον άλλο. Δηλαδή σαν την διαμόρφωση μίας ιδεατής πλατωνικής σχέσης με αυτά που κάνεις η οποία αυτοκαταναλώνεται και δεν μπορεί να γονιμοποιήσει μία ουσιαστική κατάσταση.

Το Εργαλείο προσπάθησε να βάλει σε τάξη κάποια στοιχεία μέσα του αλλά κάποια στιγμή είδε ότι δεν τα καταφέρνει και πολύ καλά. Ότι μάλλον μέσα από αυτή την διαδικασία άρχισε να διχάζεται περισσότερο ανάμεσα στην γραφή και την πράξη. Τι σημαίνει «γράφω κάποιες σκέψεις για τους άλλουν;»; Είναι η προσπάθεια να βγει προς το έξω ο καλύτερός εαυτός; Από ποιά ανάγκη ξεκινάει αυτό; Μήπως περισσότερο βλέπεις τα πράγματα από μία απόσταση και λιγότερο παρεμβαίνεις σε αυτά; Μήπως αυτή είναι η ουσία της γραφής; Οφείλει να είναι αυστηρά προσωπική ή καθαρά δημόσια; Συνδέονται αυτά; Πώς η γραφή μετουσιώνεται σε πράξη;

Ενδόμινχα το Εργαλείο ήθελε να δημιουργήσει γύρω του κάτι ζωντανό, μία κοινότητα φίλων, αλλά φυσικά τα πράγματα δεν γίνονται έτσι. Χρειάζεται να ανακαλύπτεις τρόπους να δημιουργείς και να επεκτείνεις μία συναισθηματική εμπλοκή για αυτά με τα οποία νοιάζεσαι. Και αυτό σημαίνει νομίζω να εμπλέκεις πραγματικές σχέσεις μέσα από αυτά. Το άτομο δεν είναι δοχείο όπως η κοινότητα για να γεμίσει από μόνο του με σημασίες. Κάπως έτσι ο δρόμος που ανοίγεται μπροστά του είναι αυτός της πράξης.

Και κάτι για τελείωμα. Η λέξη «Ελευθερία» προέρχεται από το ρήμα έρχομαι. Από το θέμα του ελευθ-ήσομαι και την κατάληξη ια είναι η ελευθερία. Μία ερμηνεία για το νόημα της λέξης Ελευθερία ετυμολογικά είναι «Αυτή που την φέρνουν». Ποιοι; Από πού; Πότε; Ποιά; Το Εργαλείο παλιότερα θα έλεγε ότι η ελευθερία είναι πρώτα απ' όλα ένα συναισθήμα που πηγάζει από το εσωτερικό ενός ανθρώπου. Οτι έχει να κάνει με την ισορροπία, με την σταθερότητα στα πιστεύω, με το να θυμάσαι ποιος είσαι. Τώρα μαθαίνει όλο και περισσότερο ότι ελευθερία είναι «οι δυνατότητες που σου δίνουν οι άλλοι». Και θα ήθελε, για εσάς και για εμένα, η παραπάνω διαπίστωση να περνάει μέσα από αυτήν που σου γεμίζει το κεφάλι μέχρι το σημείο που πάει να σκάσει και μετά αδειάζει και γλυκαίνει όλο τον κόσμο. Και τέλος από την συναισθηματική συμμετοχή σε όλους αυτούς τους μικρούς και μεγάλους, προσωπικούς και κοινωνικούς αγώνες για τις αξίες της ελευθερίας και του κομμουνισμού στην κοινωνική έρημο στην οποία έτυχε να βρεθούμε. Ουφ το πα!

Επιφυλάσσομαι και ελπίζω για τα λάθη μου.

Αγάπη και Δύναμη!

Τι είναι το ταξίδι

Δεν μπορώ να ορίσω με μία φράση τι είναι το ταξίδι. Αν ήταν χρώμα θα ήταν το μαύρο της νύχτας που μόλις που σπάει όταν χαράζει. Αν ήταν πράγμα θα ήταν κάτι μικρό, ένα φορητό σταχτοδοχείο από αυτά που τα ανοίγεις, τα αδειάζεις, μετά τα γεμίζεις με στάχτη, τα κλείνεις και προχωράς. Πρώτα απ' όλα είναι μία φαντασίωση. Άλλα δεν μπορεί να είναι μόνο αυτό. Οφείλει να γίνει πράξη και δοκιμασία της ενότητά σου με τον κόσμο. Ταξίδι είναι να κοιτάς από το παράθυρο του τρένου και να γράφεις, να κολυμπάς χιλιόμετρα και να σκέφτεσαι τους δικούς σου, να περπατάς στην πόλη και να κοιτάς τους ανθρώπους στα μάτια, να πίνεις μία μπυρίτσα στο ποτάμι. Το ταξίδι είναι πρώτα απ' όλα αυτό που ονειρεύεσαι. Άλλα οφείλεις να το κάνεις πράξη, ήρεμα, εύκολα και ωραία.

- Γιατί φεύγεις συνεχώς; Για να διατηρήσεις την ψευδαίσθηση της ελευθερίας; Τότε αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει ελευθερία;
- Υπάρχει και δεν υπάρχει. Κάνω κύκλους. Φεύγω και επιστρέφω. Ελεύθερος και δεσμευμένος.

Να ξέρεις όμως ότι η πράξη σκοτώνει την φαντασία. Τέρμα τα ψέματα! Δεν υπάρχει ο παράδεισος στην λατινική Αμερική, η ανατολή δεν είναι γεμάτη μεθυστικά αρώματα, η φιλία δεν κινείται στα βαγόνια και στα χόστελ. Παντού όλα είναι τα ίδια και χειρότερα και αυτό είναι η αλήθεια. Και την ίδια στιγμή που το λες αυτό κάτι αρχίζει να σε ενοχλεί. Αν ήταν πράγμα θα ήταν κάτι μικρό, μία καρφίτσα που ξέχασες στο παντελόνι. Σε ξυπνάει και σου λέει λόγια, σου υπόσχεται τις πιο έντονες στιγμές, όλα όσα θα ήθελες να κάνεις. Μία Ελευθερία. Ψεματάκια που τα χάφτεις οικειοθελώς και ανιδιοτελώς.

- Τότε πρέπει να μείνω ή να φύγω; Γιατί προφανώς δεν έχει κανένα νόημα. Αν είμαι δεσμευμένος τότε δεν είμαι ελεύθερος. Και αν ο σκοπός είναι να επιστρέψω, τότε γιατί να φύγω;